



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 32332/2023
04.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Република Србија - Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, са седиштем у Београду, кога заступа Општински правобранилац Општине Трстеник по овлашћењу Државног правобранилаштва, против тужене АА из ..., Општина Трстеник, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 2151/23 од 30.06.2023. године, у седници одржаној 04.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 2151/23 од 30.06.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж 2151/23 од 30.06.2023. године, одбачена је жалба тужиоца изјављена 06.03.2023. године против пресуде Основног суда у Трстенику П 512/20 од 18.01.2023. године, као неблаговремена.

Против наведеног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију у којој је навео да побија наведено решење из свих законом прописаних разлога.

Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 408. у вези члана 420. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Другостепени суд није учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези члана 135. Закона о парничном поступку.

Према стању у списима, пресуда Основног суда у Трстенику П 512/20 од 18.01.2023. године достављена је Општинском правобраниоцу у Трстенику 23.02.2023.

године, јер је Државно правобранилаштво овластило Општинског правобраниоца у Трстенику да га замењује у заступању у предмету под бројем П 512/20 који се води пред Основним судом у Трстенику. Жалбу против првостепене пресуде изјавило је Државно правобранилаштво 06.03.2023. године.

Оцену о недозвољености жалбе другостепени суд засновао је на утврђењу да је пресуда Основног суда у Трстенику П 512/20 од 18.01.2023. године достављена 23.02.2023. године Општинском правобраниоцу у Трстенику, а да је жалба изјављена 06.03.2023. године иако је последњи дан рока за изјављивање жалбе истекао 03.03.2023. године.

Ревидент побија другостепено решење наводима о погрешној примени одредбе члана 9. став 1. Закона о правобранилаштву, јер првостепени суд није доставио пресуду непосредно Државном правобранилаштву, па рок за жалбу није ни почео да тече.

По налажењу Врховног суда ревизија није основана у оспоравању правилности побијаног решења којим је жалба одбачена као неблаговремена.

Одредбом члана 11. став 2. Закона о правобранилаштву прописано је да Државно правобранилаштво пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима заступа државне органе и посебне организације које немају својство правног лица, државне органе и посебне организације које имају својство правног лица, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије и јавне установе чији је оснивач Република Србија, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, у правним поступцима у којима ови субјекти учествују као странке или умешачи о чијим имовинским правима и обавезама се одлучује у том поступку.

Одредбом члана 9. став 1. Закона о правобранилаштву прописано је да су судови, органи управе и други надлежни органи дужни да у стварима у којима је предвиђено заступање од стране државног правобранилаштва достављају сва писмена непосредно Државном правобранилаштву .

Одредбом члана 29. став 3. и 4. Закона о правобранилаштву прописано је да државни правобранилац и заменик државног правобраниоца могу поверити правобранилаштву јединице локалне самоуправе да предузме одређену процесну радњу у поступку пред судом, органом управе или другим надлежним органом. Лица из става 1. и 3. овог члана поступају у границама датог писменог пуномоћја.

Првостепени суд је достављање пресуде извршио у складу са чланом 135. ЗПП и члана 29. став 3. и 4. Закона о правобранилаштву, јер је пресуду доставио лицу које је, у складу са законом, Државно правобранилаштво, као законски заступник тужиоца, овластило да га замењује у заступању, не наводећи у писменом пуномоћју ограничења у заступању.

Неосновано се у ревизији наводи да је применом одредбе члана 9. Закона о правобранилаштву суд требало писмена да доставља непосредно Државном правобранилаштву, а не Правобранилаштву јединице локалне самоуправе, које је по пуномоћју замењивало Државно правобранилаштво, јер се та одредба односи на однос

субјекта из члана 11. став 2. Закона о правобранилаштву и Државног правобранилаштва.

Стога, како је достављање пресуде извршено у складу са цитираним одредбама закона, и како је жалба изјављена након истека рока од 8 дана од дана достављања пресуде, то је правилно другостепени суд, насупротив наводима ревизије, одбацио као неблаговремену жалбу тужиоца на основу овлашћења из одредебе члана 387. став 1. тачка 1. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни суд је одлучио, као у изреци применом члана 414. став 1. и члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**